

ЗлатоКРАЙ

♥ #UАразом

Виходить у четвер. Заснована 30 січня 1919 року

№9 (12528) Четвер, 26 лютого 2026 року

YouTube

zoloto.city

"Україна - це не просто територія, це наша віра, наша культура, наша свобода"

Михайло Грушевський

реклама

24 ЛЮТОГО – ЧЕТВЕРТА РІЧНИЦЯ ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ

Поки живе пам'ять,
звучить молитва
і лунає українська пісня -
живе
й Україна

**4 роки
12-літньої війни,
яка триває
не одне століття**

24 лютого 2026 року минуло чотири роки від початку повномасштабного злочинного збройного вторгнення росії в Україну. Чотири роки відкритої, жорстокої фази війни, яка насправді триває не одне століття - від знищення української державності, мови й культури до сучасних ракетних ударів і спроб стерти нас із мапи світу.

24 лютого 2022 року світ прокинувся від вибухів. Україна - від болю. Росія розпочала масове знищення українських міст і сіл, убивства мирного населення, руйнування інфраструктури. Ці роки стали для нас роками втрат, сліз і

страждань. Але водночас - роками безпрецедентної єдності, віри, гідності та героїзму.

Українці довели: нас неможливо зламати. На фронті й у тилу, у волонтерських штабах і лікарнях, у школах і на підприємствах - кожен став частиною великого спротиву. Війна оголила біль, але й показала справжню силу нації.

**Молитва
за перемогу
та вшанування
пам'яті полеглих**

Цьогоріч у четверту річницю великої війни у Свято-Успенському соборі Золотоноші відслужили молебень за перемогу України над жорстоким і підступним ворогом та за справедливий мир. Духовенство і віряни підносили поси-

лені молитви за українське військо - наших захисників і захисниць, за владу та за весь український народ.

Просили у Господа звільнення української землі від російських окупантів, дарування перемоги й довгоочікуваного миру. У спільній молитві звучала не лише скорбота, а й непохитна віра: правда - на боці України.

Квітами вшанували пам'ять полеглих захисників на Центральному кладовищі. Вічна слава нескореним ангелам!

**Пам'ять, що стала
фундаментом
спротиву**

20 лютого Україна вшановує Героїв Небесної Сотні - 107 загиблих учасників протестів під час Революція Гідності. Саме 20 лютого 2014 року в центрі Києва відбу-

лися найкривавіші події протистояння. Того дня загинуло 48 протестувальників.

Разом з іншими активістами, смертельно пораненими взимку 2013-2014 років, вони стали символом незламності українського суспільства. Назва "Небесна Сотня" виникла під час прощання із загиблими на Майдан Незалежності та назавжди закарбувалася в історії.

У Золотоноші цього дня містяни зібралися, аби покласти квіти та запалити свічки пам'яті. Хвилиною мовчання вшанували тих, хто став першими героями сучасної боротьби. Їхній подвиг став моральним фундаментом подальшого спротиву російській агресії.

**(Продовження
на 2-ій стор.)**

**Читайте
у номері:**

2 стор.

□ "Світ ловив мене, та не спіймав": волелюбний Ілля Насадюк.

3 стор.

□ "У нашому житті є тільки дві дати: народження і загибель" - зустріч з родинами.

□ Він ішов служити, щоб ми могли жити: на щиті Віктор Агеєв.

4 стор.

□ Будівництво станції зв'язку на Абрикосовій викликало спротив жителів.

□ Турнір на призи газети "Златокрай": Суботні ігри підірвали впевненість команд, недільні - додали.

□ У Золотоноші перейменували два топоніми.

5 стор.

□ Та, яка не побоялася повірити в себе: історія золотоніської підприємниці.

□ Золотоніська таеквондистка представить Україну на Чемпіонаті Європи.

6 стор.

□ Очима молоді: місто з телефоном у руці.

□ Рецепти до часу: пісний пиріг з печерицями.

7 стор.

□ "Так почалася моя війна" - спогади очевидців.

□ Святкові вихідні під час війни: що пропонують у парламенті і як реагують золотонісці.

□ Поради до часу: як правильно сушити взуття.

ЦИФРА ТИЖНЯ:

135 своїх кращих синів і доньок втратила Золотоніська громада за 12 років війни - 14 військовослужбовців загинули за час проведення антитерористичної операції і 121 - за 4 роки повномасштабного вторгнення.

реклама

**ОЦІНИМО ВАШ
ПАЙ ДОРОГО**

**ДОПОМОЖЕМО
ПРОДАТИ**

ОЦІНКА ВАШОЇ ДІЛЯНКИ БЕЗКОШТОВНА

067 177 23 93

050 441 22 39

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

"СВІТ ЛОВИВ МЕНЕ, ТА НЕ СПІЙМАВ": волелюбний Ілля Насадюк

■ Військовослужбовці - 20-річний Павло Деренчук, 23-річні - Віталій Козюра та Ілля Насадюк служили в зенітному ракетному полку. Вони потрапили під обстріли на другий день повномасштабної війни - 25 лютого 2022 року під Ніжином на Чернігівщині. Сьогодні - 4-а річниця з дня загибелі наших земляків, які навечно залишаться молодими.

Наша пам'ять - найвищий прояв поваги та вшанування.

Як зростали ці юнаки, якими вуличками Золотоноші бігали, що полюбляли, чим захоплювалися, про що мріяли і чого встигли досягти за 2 десятиліття свого короткого життя - у нашому матеріалі.

Про Іллю Насадюка спілкуємося з його мамою Оксаною Григорівною.

- Те, що у мене народиться син, я знала заздалегідь, - розповідає. - Без будь-яких УЗД. На рівні підсвідомості. Тому й ім'я обрала - Нікіта. Але чоловік з бабусяю наполягли, щоб назвали Ілля. Було трохи образливо: носила я, родила я, назвала не я. Народився під знаком Терезів - 28 вересня 1998 року. Мабуть, саме тому йому притаманна виваженість, розсудливість, гармонія, баланс, справедливість.

Ріс дуже допитливим. У 1,5-річному віці найбільше любив слухати розповіді з біології з підручника для 6 класу. Його цікавило життя черв'яків, жуків, життєвий цикл метеликів. Більше був схильний до гуманітарних наук. Англійську засвоїв з дитячих мультиків іноземною, мав багатий словниковий запас.

- У мене з ним змалку не було абсолютно ніяких проблем, - зізнається жінка. - Він міг самостійно погуляти у дворі, доки я звільнюся з хатніми роботами. Копирсався у землі, щось думав, спостерігав, а потім цікавився. Якось підняв свої оценьта і запитав: "Мамо, а чому я не Нікіта?" Йому було 4.

Спочатку Іллюша відвідував садочок "Берізка", а потім, коли сім'я переїхала у 5-поверхівку навпроти Собору, перейшов у дошкільний заклад "Калинку". За віком хлопчик повинен був відвідувати молодшу, але вихователі після спілкування з дитиною записали його до се-

редньої: "Йому з малими буде не цікаво". У свої неповні 6 років сів за парту школи №3.

- Достатньо було перевести його, 5-річного, через дорогу, а далі він сам, - пригадує пані Оксана. - Був змалку самостійним.

Якось матері зателефонували із школи, що син запізнився на уроки. Увечері стали з'ясовувати, як таке могло статися.

- Мамусь, я почув, що плаче кошеня. Дивився-дивився і не міг зрозуміти звідки йде нявчання. А потім здогадався, що з водостічної труби. Я його врятував!

Ну хто ж після такого зізнання сваритиме малого рятівника. "Сину, ціню в тобі доброту". Як розповідає Оксана Григорівна, вона виросла в сім'ї вчительки і пілота, де дисципліна була залізною. Тому у власній сім'ї панувала цілковита демократія на засадах довіри і розуміння.

Після отримання свідчення про неповну середню освіту Ілля вступив до Золотоніського професійного ліцею. Любив спорт. Займався пауерліфтингом. Вдома тягав штангу, гантелі, вправлявся на турніку. Мав чудову фізичну форму. Хотів вивчати техніку, хоча в душі його вабили природні процеси. Захоплювався силою грому. "Мамо, дивися, яка міць! Як потужно! Людина безсила!"

Розглядаємо малюнки Іллі, виконані

простим олівцем. Вражаюче!

- Він все життя боровся з несправедливістю! Честь для нього - це не просто слово, це стиль життя.

У руках диплом профліцею. Склав зовнішнє незалежне оцінювання. Документи направили у два вузи столиці - Національний авіаційний університет (дідусь був пілотом-випробувачем винищувачів) та Національний транспортний університет. Пройшов в обидва. Обрав транспортний. У першому семестрі було дуже тяжко, бо серед однокурсників - випускники фізико-математичних ліцеїв. Навіть було бажання залишити навчання. Тим більше, що мав місце, де студент підроблявся після пар, - "Нова пошта". Але серед викладачів користувався повагою за неординарну форму мислення. Якось під час здачі сесії до нього присікався строгий викладач. "Звідки ти взяв ці розрахунки? Якими формулами користувався? Звідки ти їх узяв, якщо я вам їх не давав?" Ілля вже псіхонує: "Та ставте вже два! Бо у графіку помилка!". "Та ні, - сказав викладач, - ти самостійно шукав рішення, використав додаткові джерела. 100 балів!"

- З 14 років син мав власні гроші, він підроблявся на будівництві, був підсобником у майстрів, - розповідає мати. - Спостерігав за циклом буднів робітників і задавався філософським питанням: "У чому зміст життя?"

Закінчив університет. Його ровесники вже відслужили строкову. Іллю призвали у жовтні 2021 року. Він пройшов підготовку у навчальному центрі Василькова. У грудні прийняв присягу. Його не влаштувало солдатське грошове забезпечення. Тому прийняв рішення підписати контракт на військову службу. Це було 15 лютого 2022 року.

17 лютого підрозділ Іллі Насадюка виїхав з частини на навчання, що проходило на Чернігівщині.

- Ми з ним спілкувалися 23 лютого. Голос сина був тривожний, - пригадує пані Оксана. - А 24-го, о 5-й ранку написав: "Мама, дивись новини". Я ще подумала: "Чого тобі не спиться!" Але за мить над містом пролетіла ракета і я все зрозуміла. Вранці 25-го від нього ще було сповіщення, а вечері його вже не було в живих. Обстріл. Хоча мене запевняли, що він 300-тий.

Оксана Григорівна за освітою медик. Після училища трудову діяльність починала в онкодиспансері - хіміотерапія, працювала у гінекологічному відділенні Золотоноші, у 22 роки - на посаді старшої медичної сестри станції переливання крові. "Папери - це не для мене, я звикла працювати з людьми". Переверлася в інфекційне відділення, на пенсію за вислугою років звільнялася з дитячого інфекційного відділення Золотоніської багатопрофільної лікарні.

28 лютого 2022 року Оксана Насадюк була у військкоматі. Добровільна мобілізація. Мета єдина - дізнатися обставини загибелі єдиного сина, відслідкувати шлях його підрозділу і зрозуміти: чому так сталося. І вона докопалася до правди, з якою тепер живе.

Півтора року Оксана Григорівна віддала військовій службі у бойовому підрозділі 157 Золотоніського батальйону територіальної оборони. Стабілізовані поранені, сотні врятованих, і ще більше втрачених...

Зараз мати - член Золотоніської спілки ветеранів. Вона допомагає соціалізуватися тим, кому після фронту важко адаптуватися у мирному житті. Жінка сама здолала цей шлях повернення до соціуму, їй

не треба підбирати слова, її особистий приклад переконує чоловіків.

8 квітня 2022 року за особисту мужність і самовідданість у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, вірність військовій присязі водій-заправник відділення матеріального забезпечення зенітного ракетного полку Ілля Насадюк нагороджений медаллю "Захиснику Вітчизни" (посмертно).

"Світ ловив мене, та не спіймав" - це знаменита епітафія українського філософа Григорія Сковороди. Як на мене, вона найвлучніше відображає життєве кредо Іллі - бути вільним від слави, багатства та кар'єри, залишаючись вірним собі, власним цінностям, свободі та бути незалежним від спокус матеріального світу.

25 лютого - 4-а річниця загибелі золотоніського волелюбного юнака. Слава Герою!

(Розповіді про Павла Деренчука та Віталія Козюру - читайте у наступному номері).

Алла КАПЛЯ.

реклама

Поки живе пам'ять, звучить молитва і лунає українська пісня - живе й Україна

(Продовження.)

Початок на 1-ій стор.)

Культура як зброя
і підтримка

19 лютого у Міському будинку культури відбувся пізнавально-благодійний концерт "Українські символи. Хочу знати більше". Подія поєднала музику, історію та добру справу - під час заходу вдалося зібрати 4820 гривень на підтримку Валентина Носенка.

Програма стала справжнім плевом історичних фактів і музичних номерів. Глядачі замислювалися над символікою українського герба: що означає тризуб? Чи це Сокіл-Род, Якір-

Хрест, чи, можливо, зашифроване слово "ВОЛЯ"? Подарунком київських князів чи спадщина трипільської культури?

Упродовж вечора звучали різні версії походження національного символу, лунали пісні, що додавали заходу глибини й патріотичного звучання. Особливо цінно, що захід мав благодійну мету - кожна гривня стала внеском у підтримку тих, хто потребує допомоги.

Організатори подякували всім, хто долучився: родинам із дітьми, друзям, сусідам. Бо навіть у час війни культура живе. Вона надихає, об'єднує і допомагає.

Чотири роки повномасштабної війни - це лише один із етапів багатовікової боротьби за право бути собою. Україна вистояла у 2014-му. Вистояла у 2022-му. Стоїть сьогодні.

Так, росія вкрала у нас вже дванадцять років мирного життя. Забрала рідних. Роз'єднала сім'ї. Вбила найсміливіших. Вигнала мільйони за кордон, залишила порожні домівки й незапалені світлом вікна. Зруйнувала батьківські хати, дитячі спогади, плани на майбутнє. Відтяла частину території - і намагалася відтяти частину нашої душі.

Але їй не вдалося головного - забрати нашу гідність.

Нам болить. Ми плачемо. Ми втомлюємося. Та ми не стаємо на коліна. Бо пам'ятаємо, за що стояли Герої Небесної Сотні. Бо знаємо, за що воюють наші захисники. Бо розуміємо: свобода не дається назавжди - її виборюють.

Пам'ятаймо полеглих. Підтримуймо живих. Єднаймося у вірі, праці й любові до своєї землі. І борімося - попри все.

І поки живе пам'ять, звучить молитва і лунає українська пісня - живе й Україна.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

реклама У МІСЬКІЙ РАДІ

"У нашому житті є тільки дві дати: народження і загибель" - зустріч з родинами

■ 18 лютого у сесійній залі Золотоніського міськвиконкому відбулася чергова зустріч керівництва, фахівців громади і ТЦК та СП з членами родин загиблих. Слід зауважити, що у Золотоніській громаді такі зібрання традиційні, вони проходять щомісяця, аби тримати родичів у курсі законодавчих змін та вкотре виявити золотонісьцям свою повагу і шану.

Уже понад 2 роки люди, котрі втратили найрідніших, об'єдналися в громадську організацію "Загиблі Герої Золотоніщини", яку довірили очолити матері загиблого - **Лідії Мироновій-Гальченко**.

Найпершим проханням до керівництва міста було: затвердити міський протокол проведення щоденної хвилини мовчання, поминальних заходів, акцій родин зниклих безвісти тощо.

- Нам, рідним, дуже боляче бачити байдужість людей, - сказала очільниця організації. - Стоїть ланцюг на акції зниклих безвісти, а напроти - ходять перехожі, зупиняються авто і висаджують пасажирів... Усім до нас байдуже. Але ж ви живете за рахунок тих, хто вже не з нами, або хто тримає переду!

Пенсії підвищать автоматично, але не всім

З представлених гостей першою взяла слово очільниця Сервісного центру Пенсійного фонду України **Вікторія Карасьова**. Вона донесла, що Постановою Кабміну від 5 лютого 2026 року щодо встановлення мінімальних розмірів пенсійних

виплат членам сімей загиблих ще не набрала чинності. Документ передбачає збільшення розміру мінімальної пенсійної виплати до 12800 гривень. Якщо пенсія по втраті годувальника призначена на двох утриманців, то її сума може становити 10 тисяч на кожну особу. Однак, це не стосується випадків, коли пенсія призначається на батьків або дружину.

- Цей перерахунок буде проведено автоматично, за матеріалами пенсійних справ, - дала Вікторія Олексіївна. - Ніяких документів додатково приносити не треба.

Щодо пенсії по зниклих безвісти, то вона призначається відповідно до закону "Про загальне пенсійне державне страхування" на загальних підставах і стосується тих, хто має посвідчення члена сім'ї загиблого.

Про догляд вдома і патронаж

Фахівці Центру надання соціальних послуг **Ольга Строкань** та **Валентина Микитчук** розповіли, якими послугами можуть скористатися самотні члени родин загиблих. За словами пані Ольги, наразі на обслуговуванні Центру перебуває 5 осіб з цієї категорії людей та з числа тих, чий рідні воюють.

- Якщо у вас є потреба - звертайтеся, ми готові допомогти вам вирішити ваші проблеми, - запевнили фахівці.

Секретар міської ради **Наталія Сьомак** розповіла про патронаж, як одну з послуг соціального супроводу. Патронаж спрямований на профілактику захворювань, вчасне виявлення проблем та надання необхідної підтримки без необхідності госпіталізації або візиту до установи.

- Вам просто треба звернутися до нашого Центру, а фахівці вже визначать послугу відповідно до ваших запитів, - попросила присутніх.

Хто підлягає отриманню статусу "Дитина війни"

Начальниця служби у справах дітей, сім'ї, молоді і спорту **Ніна Засенко** пояснила, хто може отримати статус, який наразі не передбачає ніяких фінансових виплат.

- Усі діти загиблих та зниклих безвісти мають право на отримання статусу дитини, яка постраждала внаслідок військових дій та збройних конфліктів, - сказала посадовиця. - Цей статус не передбачає виплат і пільг. Але можливо в майбутньому держава закладе фінансове підґрунтя для цієї категорії осіб. Хто має бажання, звертайтеся у нашу Службу, ми надамо перелік необхідних документів і допоможемо оформити статус вашій дитині.

Ніна Засенко розповіла про переміщену з Дружківки при-

йомну сім'ю, яка очолює ГО "Майори", серед проектів якої зустрічі з дружинами військовослужбовців та опіка над дітьми з прийомних родин та дитячих будинків сімейного типу. Вона анонсувала захід для родин загиблих, що відбудеться 7 березня. Його спікером буде **Діана Малюшина** (позивний Танк) - дружина загиблого героя, мати двох дітей, головне кредо якої "Надихати на життя!"

Медичне забезпечення ветеранів передбачене "Турботою"

Про медичне забезпечення та адаптацію ветеранів у рамках міської програми "Турбота" розповіла начальниця управління праці та соціального захисту населення **Тетяна Лукомська**.

- Відповідно до законодавства члени сімей загиблих відносяться до ветеранів, на яких поширюються гарантії соціального захисту, - уточнила Тетяна Едуардівна.

У місцевому бюджеті на поліпшення медичного забезпечення ветеранів передбачено 60 тисяч гривень, з розрахунку 3 тисячі на 1 особу. Але ця допомога не натуралізована. Алгоритм: особа звертається до сімейного лікаря, за потреби він дає направлення на госпіталізацію до лікарні, в управління праці треба подати заяву і отримати путівку для безкоштовного лікування у багатопрофільній лікарні Золотоноші.

Цей маршрут присутні в залі відразу забракували, мотивувавши тим, що людина у тяжко-

му стані не в силі фізично долати інстанції. Навели приклад дружини загиблого **Валентини Горбатюк**.

Наталія Сьомак пообіцяла адаптувати програму, що мала спрямування до планового, не ургентного лікування, до вимог ветеранів.

Стационарне лікування

На питання щодо протокольного лікування, придбання ліків за списком, нюанси протезування суглобів, орфанні захворювання відповіла директорка КНП "Золотоніська багатопрофільна лікарня" **Лариса Насальська**.

Процедуру отримання направлення на ультразвукове дослідження пояснив директор Центру ПМСД **Сергій Подолинний**.

На Центральному кладовищі міста, за підтримки депутата міської ради, введено посаду доглядальника військового сектора.

На частину конкретних питань відповів майор **Сергій Корж**. Зокрема, про розмежування значень "сірого" і "чорного" посвідчення, яке не дає права на підвищення пенсії.

Сіре посвідчення видається родичам, якщо військовий загинув у зв'язку із захистом Батьківщини або виконанням службових обов'язків у зоні бойових дій. Чорне - для родини військових, які загинули під час проходження військової служби (зокрема, у небоєвих ситуаціях).

Матері загиблих військовослужбовців, що навчалися у зош №3, звернулися з проханням встановлення на фасаді школи меморіальних табличок.

Лідія Миронова-Гальченко подякувала за можливість пройти безкоштовне обстеження зору. Серед прохань - організувати зустріч з комісаром Золотоніського ТЦК та СП, до якого назбиралося чимало претензій.

- Ми визначаємо проблеми, питання, які нас хвилюють, і йдемо до вас. Дякую, що дослухаєтеся, вирішуєте, допомагаєте.

Алла КАПЛЯ.

ЧЕСТЬ І ШАНА ГЕРОЯМ

Він ішов служити, щоб ми могли жити: на щиті Віктор Агеєв

24 лютого Золотоніська громада провела в останню путь свого земляка - **Віктора Олександровича Агеєва**. У скорботі та тиші місто прощалося із сином, братом, воїном, який віддав життя, виконуючи обов'язок перед Батьківщиною.

Віктор народився 12 березня 1991 року у Золотоноші. Навчався у зош №3. У 2006 році продовжив здобувати освіту у загальноосвітній школі-інтернаті Черкаської обласної ради. У 2011 році отримав неповну середню освіту, а у 2013-му закінчив державний навчальний заклад "Київське вище професійне училище", де здобув професію слюсаря-електрика з ремонту електроустаткування.

Останні шість років Віктор працював і проживав у столиці. Він був неодружений, але мав кохану жінку, з якою пов'язував своє майбутнє.

12 грудня 2025 року його було призвано на військову службу Дніпровським районним територіальним центром комплектування та соціальної підтримки міста Київ. Віктор проходив військове навчання у складі військової частини А5002

в Сумській області.

14 лютого 2026 року його життя трагічно обірвалося. Віктор помер в реанімаційному відділенні КНП "Лебединська лікарня ім. К. О. Зільберника" місто Лебедин Сумської області.

Ця війна забирає найцінніше - людські життя. Вона приходить у домівки не як гість, а як невимовне горе. Вона не питає про вік, мрії чи плани - вона просто залишає біль у серцях матерів,

братів, сестер, коханих.

Громада висловлює щирі співчуття матері - **Наталії Іванівні Агеєвій**, братові **Сергію**, сестрам - **Юлії та Людмилі**, а також коханій жінці Віктора. Нехай Господь дасть рідним сил пережити цю тяжку втрату.

Світла пам'ять про 34-річного Віктора Олександровича Агеєва назавжди залишиться у серцях земляків.

Сумарні орієнтовні втрати окупантів на 1463-й день війни:

 ~1262490 В ОСОБОВОМУ СКЛАДІ	 435 ЛІТАКІВ	 348 ГЕЛІКОПТЕРІВ	 11701 ТАНКІВ	 24091 ББМ	 37589 АРТИЛЕРІЙСЬКИХ СИСТЕМ	 1305 ЗАСОБИ ППО	 1655 РСЗВ	 79971 АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ І ЦИСТЕРН З ПММ	 28 КОРАБЛІ ТА КАТЕРИ	 146457 ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНІ БЛПА
--	---	--	--	---	--	---	---	---	--	---

реклама РЕЗОНАНС

■ Проблема якісного покриття зв'язку під час вимкень світла (і не лише) знайома багатьом українцям. Статистично вважається, що орієнтовно 90% населення України забезпечено можливістю телефонувати без обмежень, а також користуватися послугами інтернету. Водночас однією з пріоритетних цілей Міністерства цифрової трансформації до 2030 року є забезпечення 98% населення якісним мобільним зв'язком у кожному куточку країни.

Для цього Верховна Рада підтримала законопроект №9549, згідно з положеннями якого мобільні оператори зможуть удвічі швидше отримувати землю в оренду для будівництва мереж. Якщо раніше процедура тривала близько шести місяців, то нині - три.

Попит на будівництво базових станцій зв'язку залишається значним. Їх зводять не лише самі оператори, а й компанії-забудовники. Саме така компанія - UTC (Ukraine Telecom Company) - зайшла на ринок Золотоноші, орендувавши дві земельні ділянки на вулицях

Будівництво станції зв'язку на Абрикосовій викликало спротив жителів

23-го Вересня та Абрикосовій.

Юридично забудовник пройшов усю необхідну процедуру оформлення ділянок під забудову. Проте правовий аспект - не те, що першочергово турбує мешканців вищезазначених вулиць. Основний конфлікт виник на Абрикосовій, де жителі категорично виступають проти будівництва, апелюючи до невідповідності санітарним нормам.

В Україні діють чіткі Державні санітарні норми і правила захисту населення від впливу електромагнітних випромінювань. Документ встановлює гранично допустимі рівні електромагнітного випромінювання, правила розміщення радіотехнічних об'єктів та порядок кон-

тролю таких рівнів. Водночас зрозуміло, що на етапі будівництва ці норми враховуються, але безпосередній контроль показників здійснюється вже після введення об'єкта в експлуатацію.

Ситуацію сторони конфлікту розглядають з різних позицій. Представники забудовника апелюють до загальнодержавної потреби: якісний мобільний зв'язок - це базова послуга сучасності, особливо в умовах воєнного стану та регулярних відключень електроенергії. Якщо окремим мешканцям він не потрібен, це не означає, що інші золотонісці поділяють таку думку.

Місцеві ж мешканці дивляться на ситуацію локально: забудова, на їхню дум-

ку, розташована надто близько до житлових будинків. Люди побоюються можливого впливу електромагнітного випромінювання на здоров'я.

Експерти в галузі телекомунікацій наголошують, що безпосередньо під базовою станцією випромінювання практично відсутнє через нуль діаграми спрямованості антени. Шкідливе випромінювання діє приблизно в радіусі близької зони (до 10 довжин хвилі), якщо говорити про частоту близько 1 ГГц, це орієнтовно три метри.

Водночас діє інший принцип: чим більше базових станцій, тим менша потужність кожної окремо, а отже - нижчий рівень навантаження. Проте разом вони формують так зване інтерференційне поле, яке теоретично може мати вплив, якщо перевищено допустимі норми.

Фахівці також пояснюють, що мобільний телефон під час слабкого сигналу може випромінювати більше, ніж сама базова станція, адже намагається "дотягнутися" до віддаленої вишки. Саме тому розвиток мережі часто розглядають як спосіб зменшення індивідуального навантаження на користувача.

Окреме питання - комунікація. Мешканці Абрикосової хотіли б поспілкуватися безпосередньо з представником мобільного оператора. Проте забудовник зауважив, що мешканці та представники місцевого самоврядування не мають прямих договірних відносин із оператором, а отже, офіційно комунікувати можуть лише з представниками компанії-забудовника.

Ситуація у Золотоноші демонструє типовий для багатьох громад конфлікт - між загальнонаціональною потребою в розвитку інфраструктури та локальними побоюваннями людей щодо безпеки та комфорту проживання.

Окремим предметом суперечки стала відстань до житлової забудови. Мешканці Абрикосової стверджують, що від майбутньої базової станції до найближчого житлового будинку лише 18 метрів. Представники забудовника натомість наполягають, що фактична відстань становитиме 32 метри.

Саме ця різниця у цифрах і стала однією з ключових точок напруги, адже для людей кожен метр має значення, коли йдеться про розміщення радіотехнічного об'єкта поблизу осель. Хоча згідно з інформацією Kyivstar Business Hub, технологія покриття 5G використовує неіонізуюче радіомагнітне випромінювання, що не-

здатне руйнувати клітини чи пошкоджувати ДНК, на відміну від ультрафіолету, рентгенівських або гамма-променів.

Обговорення між сторонами, попри емоційність і тривалість, результату поки не дало. Забудовник наголошує, що проект перенести неможливо, оскільки в нього вже вкладено 340 тисяч гривень. Постає питання компенсації - хто відшкодуватиме ці витрати у разі зміни локації.

Місцеві мешканці, своєю чергою, заявляють, що не бачать готовності до компромісу з боку компанії та продовжують наполягати на зміні місця розташування станції або скасуванні будівництва як такого.

Таким чином ситуація зайшла в глухий кут: міське апелює до фінансових зобов'язань і законності процедури, громада - до безпеки та якості життя. Чи стане ця історія прикладом пошуку балансу між інфраструктурним розвитком і інтересами людей - покаже подальший розвиток подій. Чи вдасться сторонам знайти компроміс також - залежатиме від прозорості процедур, готовності до діалогу та відкритості результатів вимірювань після встановлення обладнання. Адже питання зв'язку сьогодні - це не лише про зручність, а й про безпеку та стійкість країни в умовах війни.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

БЛАГОДІЙНІ ЗМАГАННЯ

Суботні ігри підірвали впевненість команд, недільні - додали

■ 21 і 22 лютого у спортивному залі школи №3 тривали зустрічі волейболістів 13-ого турніру на призи газети "Златокрай".

У суботу відбулося аж 5 ігор! Уже перший поєдинок викликав шквал емоцій. На майданчику - претенденти на "золото" - СК "Гельмязів" та "Благодатне" зі старостою **Дмитром Шевченком**. Рахунок зустрічі - 2:1 на користь гельмязівської команди. Однак, благодатнівським волейболістам однією вирваною партією вдалося похитнути прогнози знавців на їхнє беззаперечне лідерство.

Юний "Профіспорт" (на фото) (назва, що асоціюється з футбольними баталіями) дебютував на волейбольних змаганнях. Доки молоді гравці не вийшли на майданчик, вболівальники підозрюва-

ли, що організатори щось наплутали в анонсі. Але лимонна форма і поява тренера **Віталія Ластівки** все поставили на свої місця. У складі команди - вчорашні випускники золотонісських шкіл, які в першій же грі протистояли зубрам турніру - СК "Гельмязів". Прогнозований рахунок - 3:0 - за фаворитами. Але майбутні золотонісські зірки волейболу - дебютанти турніру змогли показати достойну гру і програти з честю, показавши зуби досвідченим.

З ідентичним рахунком 3:0 три пункти до свого активу додала команда **Олександра Рудя** - "Статус", зустрічаючись із дру-

гою гельмязівською командою. Примітно, що у збірній успішно пройшла зміна поколінь. За 13 років проведення турніру у Золотоноші виростили й перейняли досвід батьків сини - разом з **Олексієм Черкасом** вже грає його нащадок **Роман** зростом 2 метри і 3 сантиметри. Ще три очки у турнірі має "Статус", що обіграв "Профіспорт".

Субота - не їхній день. Так можна стверджувати про юну команду з Гельмязова. Ну хлопцям явно не вистачало фарту. І першу партію вели на початку 4 пункти та втратили, і другу переважали до рахунку 9:7. А потім таки посипалися перед свіженьким "Маяком" **Олексія Рибалки**, який 21 лютого

грав лише одну зустріч. Розбивши усі надії і сподівання, гра завершилася 3:0 на користь піщанців.

Неділя - зірковий час для гостей з Чорнобаївщини. Команда "Велика Бурімка" провела дві зустрічі - із "Статус-юніор" **Григорія Ілляшенка** та "Профіспорт". Обидві закінчилися на користь чорнобаївців - 3:0.

Тож після трьох змагальних днів лідирує "Велика Бурімка", яка не поступилася в жодній грі і жодній партії. Чорнобаївські волейболісти після 3 ігор мають 9 очків. Вони й очолюють турнірну таблицю. 11 очок в активі СК "Гельмязів", але у них уже 4 гри. "Статус" - 8 очок після 3-х ігор, "Благодатне" - 4 (після 2-х). "Профіспорт" та "Гельмязів" ще не мають здобутих очків. Віримо, що це тимчасово.

Гравці та численні вболівальники задонатили для 110 бригади 1-го батальйону безпілотних систем, де служить наш золотонісець **Михайло Льова**, 3 тисячі 800 гривень за два дні. За три ігрові дні на благодійному турнірі задонатили 7 тисяч 800 гривень.

Алла КАПЛЯ.

реклама ЖИТТЯ ГРОМАДИ

У Золотоноші перейменували два топоніми

На засіданні 71-ї сесії міської ради 13 лютого депутати одногослосно ухвалили рішення про перейменування двох провулків - Монастирського та Свердлова.

Цьому передувало звернення мешканців провулку Монастирський та загальні збори містян, які там проживають.

Відтепер провулок Монастирський носить ім'я **В'ячеслава Пархоменка**, а перший провулок Свердлова перейменовано на перший провулок Складаренка.

Провулок В'ячеслава Пархоменка - на честь Героя

Він народився 13 лютого 1997 року, навчався у санаторній школі та Золотоніському професійному ліцеї, проходив строкову службу в Одесі. Працював у місцевому РЕМі та на машинобудівному заводі. Разом із дружиною Аліною виховував дворічного сина.

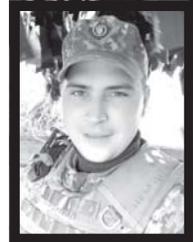
23 лютого отримав повістку і став на захист України. Служив у 30-ій окремій механізованій бригаді ім. Костянтина Острозького. Він мав "золоті руки" - на фронті з двох несправних генераторів зібрав один, який забезпечував електроенергією побратимів. Був дуже добрий, покладливий, завжди готовий прийти на допомогу до всіх, хто цього потребував.

13 вересня В'ячеслав загинув поблизу населеного пункту Миколаївка Друга Бахмутського району на Донеччині під час штурмових дій. Нагороджений орденом "За мужність" III ст.

Саме на провулку Монастирський 25-річний Герой проживав разом із сім'єю.

На засіданні топонімічної комісії, що відбулося у січні цього року, було ухвалено рішення: поставити на паузу перейменування вулиць у Золотоніській громаді.

Андрій ДОРОШЕНКО.

25 ЛЮТОГО - ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ

Та, яка не побоялася повірити в себе

■ Ранкове світло повільно розливалось вулицями Золотоноші, торкаючись старих фасадів і вивісок, що вже давно стали частиною міського пейзажу. Місто прокидалося неквапно - з ароматом кави з найближчої кав'ярні, з кроками школярів, із дзенькотом ключів у руках продавців. Тим часом Наталя з колегою готувалась відкрити для відвідувачів нове приміщення знаного для золотонісців магазину. Тисячі мешканців нашої громади знали, де придбати перевірені часом якісні сумки, гаманці, текстиль та речі для домашнього вжитку.

Понад 11 років **Наталя Супрун** радо вітала відвідувачів в одному із ТЦ нашого міста. Її фірмова посмішка відома багатьом. Навіть я пригадую, як вперше купила там валізу, коли їхала на навчання після завершення школи. Складно уявити, скільки таких історій береже героїня нашого матеріалу. Але вона пам'ятає навіть дрібниці.

Та війна змінила не лише ритм країни - вона змінила і ритм малого бізнесу. Кожен ранок для підприємців починається не лише з кави, а й з новин, тривоги, перевірки світла й поставчань. У невеликому місті це відчувається особливо гостро: менше людей на вулицях, обережніші витрати, складніша логістика.

Попри усі ці труднощі Наталя зустріла мене із усмішкою та спомином, що я люблю сумки певної марки і завжди їх шукала на прилавках (як вона це запам'ятала!). Та навіть перекинутись декількома словами виявилось не легко, щоразу рипали двері і заходив хтось новий із відвідувачів. І не дарма, адже на полицях чекали сумки - великі й маленькі, строгі й зухвалі. На стелажах - шапки всіх кольорів зими: глибокий бордо, теплий гірчичний, спокійний графіт. А трохи далі - посуд, який уміє розповідати історії: чашки для ранкової кави, тарілки для сімейних обідів, келихи для тихих вечорів.

Кожна річ пройшла Наталчин відбір. Співпрацює переважно з українськими виробниками - Рівне, Луцьк, Харків, нещодавно додалися ще й Бровари. Вона не продає того, що не могла б носити сама. Ніколи б не поставила на витрину того, що не захотіла б поставити у власній кухні.

Колись вона боялася цього кроку. Про торгівлю навіть не мріяла. Але років 15 тому популярності набирала онлайн-торгівля:

- І я вирішила спробувати, як додатковий заробіток. Яюсь придбала у рівненській фірмі сумку для себе. Мені сподобалась їхня якість. Я купила ще декілька, виставила оголошення у соціальних мережах про продаж і чекала на покупців. Але в мене нічого не вийшло. Лишилось від цієї авантюри тільки 30 сумочок.

Сьогодні ризики значно вищі. Купити партію товару означає вкласти кошти без гарантії швидкого повернення. Люди насамперед донатять, допомагають військовим, підтримують рідних. І це правильно. Але для малого бізнесу кожна гривня покупця - питання виживання.

Чесно кажучи, навіть не намагалася запитати в Наталі, як вона в той момент не здалася, не закинула ідею в далекий кут між щоденними турботами, важливішими справами й обережними "а раптом не вийде знову?". Адже в цій комунікабельній жінці здавалося б ні на йоту сумнівів чи тривожності, лиш впевнені дії та вивірені кроки.

- Так було не завжди, - всміхається Наталя. - Раніше я була доволі замкненою і не йшла так легко на контакт. Це зараз до мене приходять люди і їм треба щось порадити, часом вислухати їхні історії, зрозуміти (чи навіть відчути) що вони шукають. Все змінилось, коли я почала працювати касиром у Черкасах. Мене дуже підтримала адміністраторка закладу, куди я влаштувалась на роботу. Націлювала мене, вчила і я "розговорилась".

І справді, часом у нашому житті бувають і не такі доленні зустрічі, адже навіть перший свій стаціонарний магазинчик Наталя відкрила з пропозиції подруги.

- Вона запропонувала мені зайняти невеликий куток у приміщенні біля салону краси. Я тоді віджартувалась, що от саме туди я зі своїми тридцятьма сумками і переїду. А подруга серйозно зауважила: "А ти поду-

май". От я дорогою додому і вирішила, що такі спробую.

Спершу це був невеликий куток - кілька сумок, кілька коробок із товаром і велика надія. Потім з'явилися перші покупці. Жінка, яка довго приміряла чорну сумку й, нарешті, усміхнулася до свого відображення. Дівчина, що обирала новий аксесуар перед побаченням. Чоловік, який обережно вибирав подарунок для мами.

Наталя ще тоді зрозуміла: вона продає не речі. Вона продає впевненість. Тепло. Турботу.

Маленьке місто має свою особливу правду - тут неможливо сховатися за яскравою рекламою. Тут усе тримається на довірі. Якщо помилишся - про це говоримуть. Якщо будеш чесною - повернуться. І вони поверталися.

- Деякі покупці у мене ще з того часу, майже 12 років заходять і купують речі саме у нашому магазині. З часом я вже переїхала до ТЦ. Мене підтримували батьки. Тато, **Михайло Васильович**, допомагав збирати полицки, розбиратися з усіма технічними питаннями. Мама, **Лідія Володимирівна**, радила як вести справу, адже вона все життя у торгівлі.

Роки минали, а Наталя ловила себе на думці, що її магазин - це її друге серце. Воно б'ється разом із містом: швидше - перед святами, повільніше - в будні. Воно радіє, коли хтось виходить із пакетом і щасливо усмішкою. І трохи сумує, коли день минає тихо.

- Яюсь у сімейній розмові мій чоловік **Богдан** порадив мені розширити магазин. У ТЦ тоді була ще одна вільна зона для торгівлі. І я вирішила спробувати. Знаєте, якою б сильною та впевненою в собі не була жінка, і скільки б вона не говорила: "Я все зможу сама!". Кожній із нас потрібна підтримка, кожна хоче бути коханою та відчувати кохання у своєму серці! Безмежно вдячна Богу за мого чоловіка. Він - мої крила та надійна опора у житті!

Наталя довго міркувала, а чого такого ще не продавалось у ТЦ. І знайшла для себе ще одну нішу - посуд.

На цьому моменті я пригадала історію. Яюсь завітала до Наталі купувати подарунок своєму другу - обирала ремінь, а він тим часом завітав придбати мені новий комплект тарілок. Але ми за збігом обставин розминулись, але хвилювалась я довго, адже хотіла зробити сюрприз, зміну мого настрою звісно відчула і Наталя. Так за розмовами, я довідалась, що ніхто мене не помітив, але і поділитись, які ж тарілки придбали мені на презент, відмовилась, мовляв "то хай вже буде сюрприз для двох".

З часом Наталя почала розповідати про подібні та інші ситуації у своєму блозі. Зараз він набирає тисячні охоплення та сотні реакцій. Декілька тижнів тому саме у ньому було оприлюднено інформацію, що магазин тимчасово зачиняється. Полилися сотні коментарів, переважно із питаннями "а що ж буде далі?".

- А далі був розпродаж товару. Ми не знали, куди переїздити і не хотіли ніде на складі зберігати ці речі. Тому вирішили, що можна розпродати дещо дешевше і закумуляувати суму на закупівлю нового асортименту, коли будемо щось точніше знати про майбутнє.

І ось пройшло не так багато часу, а у блозі новина - магазин незабаром відновить свою роботу. Відкриття запланували на 14 лютого і воно пройшло на ура. Фото, відео, відгуки та привітання - скільки приємних емоцій, що вони перекирили весь підготовчий мандраж.

Долучається до творення контенту і син **Наталі Володимир**, допомагав мамі проводити розіграш святкових подарунків, а читачі тим часом засипають його позитивними реакціями.

- Я відпочиваю з ним. Син підіймає мені настрій, мотивує рухатись вперед. Ми разом із ним гуляємо, я слухаю як він грає на музичних інструментах, можемо подивитись фільм разом. Іншого відпочинку і не уявляю. Не могу ось так взяти книжку, лягти і почитати - у мене чомусь не виходить.

Проте у ході розмови зізнається і про ще одне відпочинкове хобі - садівництво.

- Головне, що рослини дарують тишу і умиротворення. Я морально відпочиваю у сільському будиночку моєї родини.

І виявляється, як багато граней можна знайти у людині. За час нашої розмови з Наталею, здається проговорили майже все, але я зловила себе на думці, що аби розкрити її треба далеко не одне інтерв'ю.

Бо історія Наталі - це не лише історія однієї підприємці. Це історія малого бізнесу в Україні, який попри війну, втрати, страх і невизначеність продовжує працювати. Відкривати двері. Вітати покупців. Платити податки. Підтримувати економіку і, зрештою, вірити в майбутнє.

Тим часом за вікном дзенькнув велосипед, пройшло секунд 30 і хтось привітався, двері відчинилися.

- Доброго ранку, - пролунало знайоме.

Наталя підвела очі й усміхнулася. Так починався ще один розділ її історії - історії жінки, яка одного разу не побоялася повірити в себе.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

реклама

СПОРТИВНІ ЗДОБУТКИ

Золотоніська таеквондистка представить Україну на Чемпіонаті Європи

З 20-го по 22-е лютого у Львові відбувся Чемпіонат України з Таеквондо ІТФ серед дорослих, юніорів, юнаків та ветеранів, який об'єднав близько 500 спортсменів із 15 областей України. Черкащину представили 28 спортсменів.

Спортсменка із Золотоноші **Любов Давиденко** стала дворазовою чемпіонкою України. Свої золоті нагороди виборола у розділах Туль та Спаринг серед жінок віком 35+ років, та увійшла до складу національної збірної команди України. У квітні спортсменка представлятиме нашу державу на Чемпіонаті Європи, що пройде на острові Крит (Греція).

Ащо, якби наше місто мало власний характер, звичку сперечатися і окремий акаунт у соцмережах? Можливо, в його дописах ми впізнали б самих себе.

Я інколи думаю: а що, якби Золотоноша була людиною? Не картою, не табличкою при в'їзді, не набором вулиць. А реальною людиною. З настроєм, принципами, своєю думкою про все. І телефоном, який ніколи не розряджається.

Мені здається, вона була б дуже активною в соцмережах. От прям дуже. Прокидалася б не від будильника, а від сповіщень. І перше, що робила б зранку, - відкривала стрічку.

Почитала.
Зітхнула.
І написала відповідь.
Швидко.
Емоційно.
Іноді великими літерами.

Я навіть уявляю: сидить така Золотоноша на лавці в парку, тримає телефон і каже:

- Ну все, зараз я їм напишу!
І пише.

Бо в нашому місті, здається, є невидимий чемпіонат із критики. Тут можна отримати золоту медаль за фразу "все пропало", срібну - за "а я ж казав", і почесну відзнаку за "це точно робиться для показу".

І що найцікавіше - учасників багато, а переможця ніхто не бачив.

Маленьке місто - це взагалі окремий всесвіт. Тут якщо ти чхнув у центрі, то на околиці вже кажуть: "Будь здоровий". Якщо ти посміхнувся комусь двічі - це майже сенсація. Якщо ти посварився - це серіал на тиждень.

У великому місті можна загубитися. У нас - максимум схватитися на двадцять хвилин, поки тебе не впізнають.

І це іноді смішно. А іноді дуже правильно. Бо коли комусь справді погано, допомога тут теж приходить швидко. Просто про неї не завжди пишуть гучні пости.

Тиждень тому я їздила до родичів в Умань. Сніг ще не здався. Дороги були... ну скажімо так, пригодницькі. Машини рухалися обережно, люди вибирали, куди ставити ногу.

Я йшла і думала: цікаво, а в нас як?

Повертаюся додому - а в нас чисто. Не стерильно, не ідеально, але видно, що хтось працював. І не тоді, коли всі спостерігають, а вночі, коли ми спимо.

І я вперше задумалася: ми дуже швидко помічаємо, що не так. Але чи так само швидко помічаємо, що зроблено?

Бо написати "мало почистили" легше, ніж "дякую, що почистили".

І тут я знову уявила Золотоношу-людину. Вона дивиться у вікно на розчищену вулицю і бурмоче:

Вийти вночі чистити сніг.
Провести урок так, що в класі стане тихо, бо всі слухають.

І ці речі чомусь не збирають стільки вподобайок, як конфлікти.

Мені здається, якби моє місто було людиною, воно б було дуже різним. Трохи буркотливим. Трохи гордим. Трохи образливим. Але дуже своїм.

Воно могло б сваритися цілий день, а ввечері все одно прийти на допомогу.

Могло б казати "та що там доброго", а потім саме зробити щось добре.

Могло б написати гнівний пост, а потім тихо переказати гроші на благодійність.

Бо в маленькому місті все видно. І погане. І хороше.

І, чесно кажучи, хорошого теж багато. Просто воно не таке гучне.

Ми часто сваримо своє місто. Але спробуйте, щоб хтось із іншого сказав про нього щось погане. Ми одразу стаємо на його захист. Бо це наше.

І ось у цьому, здається, вся правда.

Ми можемо бурчати. Можемо критикувати. Можемо не погоджуватися.

Але ми тут живемо. Ми тут ростемо.

Ми тут закохуємося, дружимо, помиляємося, мріємо.

І якщо вже уявляти Золотоношу людиною, то я б хотіла, щоб вона іноді відклала телефон. Просто дивилася навколо. Помічала, як світиться сніг під ліхтарем. Як хтось іде додому після нічної зміни. Як діти бігають по двору. Не тільки недоліки, а й зусилля. Не тільки шум, а й тишу добрих справ.

І тихо казала:
- Добре, що ми є одне в одного.

Бо місто - це не коментарі. Місто - це люди.

І якщо ми трохи зменшимо шум і трохи збільшимо повагу, можливо, наша Золотоноша стане не тільки найактивнішою в інтернеті.

А й найтеплішою в реальному житті.

І мені дуже хочеться в це вірити.

Євгенія ВАСІНА.

ОЧИМА МОЛОДІ

Знову не так зробили!!!
... Все робиться для показу!
А я ж казав ...

Місто з телефоном у руці

- Могло бути й краще.

Так, могло. Завжди може.

Але ж і гірше могло.

Я не хочу ні на чий бік ставати. У нас у місті вже стільки суперечок, що навіть ми, підлітки, знаємо всі ці сюжети краще, ніж формули з алгебри. Хтось із кимось не погоджується. Хтось комусь щось доводить. І це тягнеться так довго, що здається - це вже традиція.

Іноді відкриваєш стрічку, а там знову баталії. І я думаю: якби Золотоноша була людиною, вона б уже трохи втомилася. Від того, що постійно доводить, замість того, щоб просто жити.

Бо жити - це не тільки сперечатися.

Жити - це ще й підгодувати безпритульного пса.

Допомогти сусідці донести сумки.

Обід: рис із овочами.

Вечеря: свіжі овочі та горіхи.

П'ятниця:
Сніданок: чай із сухофруктами.

Обід: картопляне пюре без олії.

Вечеря: салат із моркви та яблука.

Субота (святковий день):
Сніданок: пісний пиріг із ягодами.

Обід: риба, запечена з травами.

Вечеря: вінегрет.

Неділя:
Сніданок: каша з горіхами.

Обід: суп із гороху.

Вечеря: печені яблука.

ГОТУЄМО ПІСНІ СТРАВИ

Простий у приготуванні пиріг, урізноманітнить ваше меню під час будь-якого релігійного посту. Такий пиріг також виходить досить економічним, він із звичайних, простих інгредієнтів.

Урфин... казковий герой				Офісний працівник	Майданчик жокея		Картина кінорежисера
Шуба на два боки	Водостік		Дика свиня Америки				
				Мисливець із дудочкою	Запилення рослин бджолами		Муха, гроза Африки
	Клонована вівця		6-й президент США				
				Варення-желе			
	Підкуп службовця	Марка авто			Жили собі дід та ...		Музика Боба Марлі
Десятиголий рак				Старший заунтера			
Суперник Цельсія		Транспорт Баби Яги					Японська порцеляна
				Вжиток			
Шар чорнозему	Японська гетера	Поет середньовічного Сходу					
Суперники торі				Ані... ані брат	Сусід Саудів Аравії		Обшук
Галюцинація (розм.)	Вивіз товарів за кордон						
				Трилер "П'ятий ..."			
	Суміш послід з підстилкою	Лінійка пристрою					Густий туман
				Спорт із ракетами			
	Море людей	Марлон із Голлівуда		Роман Дяченків	Абориген Гренландії		Вимерла акула
Океанський оселедець							
	Чорна в космосі	Вірує у Вішну		Податок хутром на Русі			
	Расова нерівність			Придумав Вінні-Пуха			Столиця Перу
				Макрелева акула			
	М'яка губка для маляжу	Вибухівка бракон'єра					
				Турстичне озеро Італії			
	План дій	Домашній тютюн					

Відповіді до сканворду попереднього номера

С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
Ш	П	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й
С	І	К	В	Л	А	П	І	С	П	Л	Д	Е	Т	О	Й

Орієнтовне меню на тиждень у Великий піст

Понеділок:
Сніданок: гречана каша на воді.
Обід: борщ без м'яса, хліб.
Вечеря: овочева рагу.
Вівторок:
Сніданок: фруктовий салат із горіхами.
Обід: суп із квасолі.
Вечеря: запечені кабачки з часником.
Середа:
Сніданок: вівсянка з родзинками.
Обід: грибний суп.
Вечеря: тушкована капуста з морквою.
Четвер:
Сніданок: хлібці з медом.

Пісний пиріг з печерицями

Інгредієнти: 460 г пшеничного борошна, 10 г сухих дріжджів, 270 мл води, 2 ст. л. цукру, 1 ст. л. безгіркого солі, 350-400 г печериць, 1 шт. цибулі, олія для смаження, чорний чай міцний, кунжут.
Приготування. Дрібно ріжемо цибулю, печериці пластинами. На сковороді з олією обсмажуємо цибулю, додаємо печериці, не солимо їх! Помішуємо увесь час, остуджуємо.
Заварюємо трохи чорного чаю, він має бути міцним і ним ми потім змастимо пиріг.
Змішуємо борошно, цукор, сіль та дріжджі. Окремо змішуємо олію та воду кімнатної температури. Одразу зможемо

з'єднати сухі та мокрі інгредієнти. Гарно вимішуємо тісто.
Ділимо тісто на 2 частини, на низ пирога маємо іти трішки більша кулька тіста. Розкачуємо, укладаємо у форму. Далі викладаємо охолоджені до кімнатної температури печериці з цибулею.
Розкачуємо меншу кульку тіста і накриваємо начинку, край заціпуємо. Змащуємо пензликом верх пирога міцним чаєм. Можна посипати білим кунжутом. Печемо 35-40 хв на 180. Слідкуємо, бо кожна піч має свої особливості. Пиріг має зарум'янитися. Подаємо остудженим.
Смачного!

СПОГАДИ ОЧЕВИДЦІВ

Так почалася

МОЯ ВІЙНА

Історія кожного українця про початок війни у 2014 чи 2022 році - це особиста драма, що часто почалася з вибухів, сирен, дзвінків близьких або усвідомлення необхідності захищати рідну землю. Це розповіді про раптовий перехід від мирного життя до вимушеного переїзду, волонтерства, руйнування шкіл, домівок, а також про зміну цінностей та боротьбу за виживання.

Ранок 24 лютого 2022 року для мільйонів українців навечно врізався у пам'ять. Він житиме в наших спогадах до кінця відведених днів, від згадки про нього завжди холонутиме кров у жилах і сильніше битиметься серце. Ми розпитали людей, як саме для них почалася війна, і що вони пам'ятають про той перший день.

- Для мене війна почалася ще ввечері 23 лютого, коли нам зателефонував тато з позиції і сказав, що по них ведеться обстріл. Мені було дуже страшно, мама плакала, я її заспокоював, казав, що все буде добре. Наступного дня ми переїхали на околицю Золотоноші до бабусі, - **пригадує Андрій Дорошенко (18 років)**.

- Я хотів виспатися перед контрольною з української мови, коли мене розбудила мама: "Максим, почалася війна!". Спершу я нічого не розумів і хотів просто спати, але потім збагнув, що ситуація дуже серйозна. Швидко одягнувся, взяв покривало, як радив тато, і пішов у погріб. Мій дім був за два кілометри від аеродрому - першого, який потрапив під обстріл. Над головою летіли ракети, усе гуло і вибухало. Той день запам'ятаю назавжди - страх, шум вибухів і розуміння, що тепер усе життя стало іншим, - **Максим Борисенко (17 років)**.

- Прокинувся зранку, бо почув, як батьки щось тривожно й голосно обговорюють. Я відкрив Telegram і

прочитав, що почалося повномасштабне вторгнення. Зайшла мама в кімнату й сказала: "Думаю, ти вже знаєш". За кілька годин пролунала перша сирена - ми сиділи в погребі. На щастя, вона була тренувальна. Ще через годину я вже сидів за ноутбуком на уроці української літератури, - **Сергій Пасенко (18 років)**.

- Ми живемо у Харкові. Вранці чутно було віддалені вибухи, і місто ніби завмерло. Було страшно за дітей і близьких. Швидко зібрали найнеобхідніше - одяг, документи. Стали думати, куди рухатися, щоб бути в безпеці, - **Олександр Величко (42 роки)**.

- Я саме збирався на роботу, коли дружина сказала, що в країні війна. Спочатку було якесь оніміння - ніби не розумієш, що це відбувається насправді. Ми перевірили запаси продуктів, підготували підвал. І тоді я зрозумів, що тепер головне - зберегти родину в безпеці, а з усім іншим якось упораємося, - **Сергій Лисак (59) років**.

- Того ранку я сидів за ноутбуком і працював, коли почув сирени. Було страшно й дивно водночас. Ми з друзями терміново зібрали документи, телефонували родичам, обговорювали, куди рухатися далі, - **Денис Степанчук, 22 роки**.

- Працювала над рефератом для інституту на ноуті, коли раптом почувся гучний вибух. Спершу не могла зрозуміти, що відбувається, думала, може, це просто звук за вікном. Потім мама зателефонувала й сказала, що почалася війна. Було страшно і тривожно, але я намагалася зосередитися на роботі. Пізніше ми перевірили підвал і запаси, зателефонували рідним, щоб переконатися, що всі в безпеці. Той день я запам'ятала назавжди, - **Анастасія Годла, 23 роки, киянка**.

Дванадцять років ми живемо у стані війни. Діти, народжені у 2014-му - ростуть, бігаючи в підвали, здригаючись від вибухів і звуків шахедів, розрізняючи по свисту ракети, літаки і гелікоптери.

Чотири роки - вирвані з життя. Чотири роки одержимої боротьби, протистояння і віри в наші Збройні Сили України. Роки безповоротних несправедливих важких втрат.

Той чорний ранок назавжди змінив кожного з нас. І кожен з нас саме того ранку зробив свій вибір - взяти до рук зброю, волонтерити, тримати тил, евакуюватися.

Ми вже ніколи не будемо такими, як до 24 лютого 2022 року...

Ми в очікуванні світлої дати, на яку заслуговує нескорений український народ!

Андрій ДОРОШЕНКО.

ПОРАДИ ДО ЧАСУ

Як правильно

СУШИТИ ВЗУТТЯ

Багато хто любить погуляти в дощ або пробігти-ся по калюжах, але після улюблені кеди або чоботи бувають остаточно зіпсовані. Втім, зима-2026 з карусельними температурами готує нам ще одне випробування - паводкове. Тож готуймося завчасно, починаючи з малого, але вкрай важливого.

Здається, що може бути легше, як висушити мокре взуття: поклав на батарею і все готово. Насправді якщо ви не хочете, щоб підошва відклеїлася, або покриття потріскалося чи з'явилася деформація, то ні в якому разі не сушіть свої черевики на батареї або обігрівачі. Є багато цікавих способів сушки для будь-яких випадків. Переконайтеся в тому, що ваше взуття не обліплене брудом. Важливо знати, що замшеве взуття варто очистити від бруду після сушіння, інакше вам доведеться його прати.

Механічні сушки

Фен. Феном можна висушити, але це довго, і сушка відбувається тільки холодним повітрям, щоб не зіпсувати річ.

Вентилятор. Самий нехитрий і простий спосіб. Поставте промоклі обувки перед вентилятором на відстані 30 см. Однієї-двох годин буде досить, щоб вивітрити всю вологу.

Порохотяг. Відмінний і найшвидший механічний метод у випадку з мокрою підошвою всередині чобіт, особливо дуже довгих. Засовується шланг всередину і ставиться в режим видування повітря. Знадобиться всього 15-20 хв до повного висихання.

Задавалися питанням: "чи можна сушити взуття в мікрохвильовій печі?". Відповідь проста - ні. Бо температура висока і відбувається псування, тріщини, деформація і руйнування структури матеріалу.

Пральна машина. У ній слід сушити якісне і міцне взуття, адже недороге просто розвалиться, може відклеїтися або пошкодиться підошва. Візьміть рушники (бавовняні бажано) і покладіть в барабан разом з кросівками або кедами, поставте таймер приблизно на годину, цього часу вистачить, щоб просохли кросівки.

Прості способи сушіння

Мал - звичайний рис - хороший засіб для сушіння. Протягом 2 годин рис вбирає в себе всю вологу. Потрібно взяти взуття і коробку. Рис насипати тонким шаром на дно коробки і покласти черевика підошвами вгору, накрити щільно кришкою, чекати дві години.

Папір. Звичайний папір, газета або туалетний папір. Спочатку витягніть устілки і заштуйте всередину папір. Міняйте папір кожні 30 хв, поки все не висохне.

Сіль. Тонка шкарпетка (бажано капронова), сіль, сковорода. Включаємо плиту і смажимо сіль, насипаємо її гарячою в шкарпетку і засовуємо в мокре взуття.

Силікагель. Взуття наповнене абсорбентами (речовини, які добре вбирають вологу). Можна зробити самому з носка і котячого наповнювача. Їх вкладають всередину черевиків, після дістають, сушать і знову вкладають всередину. Цей спосіб хороший тим, що його можна використовувати багато разів.

Спеціальні прилади для сушіння

Сушарки-вкладиші нагріваються і сушать взуття зсередини, не деформуючи і не перегріваючи його. Потрібно вкласти вкладиші і включити в розетку апарат, вистачить 3-4 години роботи приладу.

Сушарка з обдувом хороша не тільки для черевиків, а й для шапок і рукавиць. **Ультрафіолетова сушарка**, висушуючи взуття, позбавляє ваші кросівки або туфлі від грибка і бактерій. Корисна річ для профілактики здоров'я ніг.

Всі засоби відмінно допомагають зберегти ваше взуття. Вмійте правильно доглядати за ним - адже це те-пер так просто!

Підготувала Алла КАПЛЯ.

НАШЕ ОПИТУВАННЯ

Святкові вихідні під час війни: що пропонують у парламенті і як реагують золотонісці

До Верховної Ради подано законопроект №14403 від 26 січня 2026 року, який передбачає повернення українцям вихідних днів на всі державні свята - як це було до повномасштабного вторгнення. Ініціатор документа, народний депутат Олексій Гончаренко, пояснив, що суспільству необхідний ресурс для відновлення - не лише економічного, а й психологічного.

Законопроект пропонує встановити для цивільних офіційні вихідні у святкові дні. Для військових передбачено інший механізм: якщо захисник ніс службу у святковий день, йому мають додати дні до щорічної основної відпустки або надати грошову компенсацію.

Ініціатива одразу викликала дискусію в суспіль-

стві. Свою думку висловили і золотонісці. Золотоноша.City провела два опитування - у Telegram та Facebook.

У Telegram (49 голосів) 70% респондентів підтримали повернення вихідних, зазначивши, що людям потрібен додатковий перепочинок. 14% висловили сумнів щодо можливості реалізації ідеї в нинішніх умовах. 16% виступили проти, вважаючи, що під час війни такі рішення недоречні.

У Facebook (58 голосів) підтримка виявилася ще вищою - 78%. Лише 6% опитаних не вірять, що ініціативу реально втілити зараз. Проти виступили 16% - показник, який співпадає з результатами Telegram-опитування.

Таким чином, в обох

аудиторіях простежується чітка тенденція: близько трьох чвертей опитаних підтримують повернення святкових вихідних. Частка противників стабільна - 16%.

Результати свідчать про запит на відновлення та повернення елементів мирного життя навіть у воєнний період. Водночас частина громади наголо-

шує на пріоритеті воєнної доцільності та обережності в таких рішеннях.

Законопроект лише розпочинає розгляд у парламенті, але суспільна дискусія вже показала: питання святкових вихідних сьогодні - гостре і потребує додаткового дослідження.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

реклама

ТВОЄ КОЛО
земельні інвестиції

Купуємо паї в оренді та без оренди

- Виплата в день угоди — одразу після нотаріусу
- Допомагаємо з усіма документами - все під ключ
- Офіційно та прозоро — повний юридичний супровід
- Купуємо паї в оренді та без оренди

+38 067 260 70 02

Замовити розміщення реклами, оголошень, привітань у газеті "Златокрай" ви можете за телефоном: (098) 366-03-84 (Viber).

реклама

КУПЛЮ

■ ПУХ, ПЕРО (старе та нове). Тел.: (066) 003-06-76.

Вітаємо!

Міська рада, виконавчий комітет, відділ зв'язків з громадою та голови квартальних комітетів щиро вітають очільницю кварт кому №20 Людмилу Володимирівну ЧУГАЙОВУ з днем народження, який вона святкуватиме завтра.

Бажаємо Вам, щоб кожен день починався з усмішки й добрих новин. Хай серце завжди б'ється у ритмі радості. Хай кожна мить життя буде дорогоцінною та неповторною. Хай поруч завжди будуть люди, які цінують Вас і бережуть Ваше серце. Хай мрії не просто збуваються, а перевершують усі очікування. Здоров'я, яке ніколи не підводить, і натхнення, яке веде вперед.

Щиро вітаю хорошу подругу, прекрасну матусю, ніжну дружину, але головне - мою чарівну, дорогу хрещену Валентину Миколаївну ІЩЕНКО з ювілеєм, який вона святкуватиме 28 лютого.

Моя любо хрещена матусю, Ви завжди для мене як світлий янгол, якому колись не випадково довірили важливу роль в моєму житті. Я прожила кілька десятків років, але пам'ятаю кожний свій день народження і Вас, яка ніколи про нього не забувала. Дякую за любов, за увагу, за час, за ті світлі і теплі моменти в житті. Ціную Вас та бажаю здоров'я, щастя та злагоди. Хай все у Вас буде добре.

*Моя Ви хрещено,
Вас я вітаю!*

*Міцного здоров'я
Вам я бажаю.*

*Безмежної радості
зичу в душі,*

*Нехай обійдуть Вас
грози й дощі.*

Хай усмішка серце Ваше зігрівас,

Ніколи бди Ваша доля не знає,

Бажаю добра я, краси і тепла,

Щоб завжди щаслива Ви дуже була.

З повагою - Ваша похресниця **Інна Грекало.**

26 лютого святкує свій 77-ий день народження Поліна Дмитрівна ДОРОШЕНКО із села Дробишівці!

Для всіх її рідних, друзів та близьких людей це не просто цифра у календарі, а дата, що присвячена людині, життя якої наповнене працею, турботою, мудрістю та безмежною любов'ю до своєї родини.

Ви - наш родинний скарб, наше сонечко й серце сім'ї. Ваші руки завжди найкраще допомагають в повсякденних справах, ваші слова - оповідають наймудріші (а часом найкумедніші) бувальщини з життя декількох поколінь роду, а ваша усмішка здатна розігнати будь-які хмари. Дякуємо вам за ніжність, за терпіння, за казки з дитинства, за смачні вареники й за те особливе відчуття дому, яке є лише поруч із вами.

Для своїх дітей і онуків Поліна Дмитрівна - не просто бабуся. Вона - берегиня родинних традицій, хранителька сімейних історій і людина, чий дім завжди відкритий для рідних. Її лагідне слово здатне заспокоїти, а мудра порада - допомогти прийняти правильне рішення. Саме завдяки таким жінкам родини залишаються міцними

ми, а покоління - поєднаними невидимими нитками любові.

У цей день хочеться побажати ювілярці передусім міцного здоров'я, душевного спокою та радості від кожного прожитого дня. Нехай поруч завжди будуть люблячі діти, вдячні онуки та правнуки, а також щирі друзі. Нехай тепло, яке ви роками дарували іншим, повертається до вас сторицею.

Окрім здоров'я та родинного тепла, хочеться побажати тихої, щоденної радості - від добрих новин по телевізору до щирої розмови й сонячного дня за вікном. Нехай кожен ранок починається зі світлої надії, а кожен вечір - із відчуття спокою та вдячності за прожитий день.

Бажаємо, щоб життя ще довго тишило простими, але такими цінними речами: цвітінням саду, дитячим сміхом, родинними зустрічами й теплими обіймами близьких.

Нехай у домі завжди панують затишок і злагода, а поруч будуть люди, які цінують, слухають і щиро дбають. Хай кожен прожитий рік додає не турбот, а спокою, не втоми, а мудрості, не самотності, а відчуття потрібності та любові.

77 років - це поважний і гідний вік. І хай сьогодні вся родина з вдячністю та любов'ю скаже: дякуємо за все. Многая літа!

З любов'ю - від онучки Вікторії та доньки Людмили.

МОВНИЙ САНАТОРІЙ

Ай, та невже?

Ой, лишенько! Чи справді нам бракує власних вигуків, що ми так щедро позичаємо чужі?

Останніми роками в мові телеведучих, блогерів і навіть учителів усе частіше прослизують іноземні вигуки: "йес!", "о май гад!", "серйозно?", "фейл!", або ще: "упс!", "вау!", "ам!", "ауч!". Їх підхоплюють школярі, повторюють дорослі, і з часом вони вже ніби "свої". Та придивімося уважніше: чи не маємо ми для кожного такого слова живого українського відповідника?

Українська мова здавна багата на вигуки - щирі, образні, емоційні. Вони передають і радість, і здивування, і розчарування не гірше за будь-яке "вау".

Ось кілька прикладів:

- ✎ **йес!** - та є!, от і добре!, вдалося!, слава Богу!
- ✎ **о май гад!** - та ну!, та що ти!, Господи!, от лишенько!
- ✎ **серйозно?** (як вигук здивування) - та невже?, справді?, оце так!
- ✎ **фейл!** - от халепа!, ось тобі й маєш!, шкода!, прикро!

✎ **камон!** - та годі!, облиш!, ну ж бо!, та ну тебе!

Часто іншомовні вигуки здаються модними, "сучасними", проте вони витісняють питомі слова, які звучать природно й органічно. Скажімо, замість сухого "окей" можна сказати "гарзд", "домовились", "добре".

Вигуки - це не просто слова. Це інтонація душі. Коли хтось перечепився, природніше почути "ой!" чи "ай!", а не механічне "упс!". Коли щось вразило - "ого!" звучить набагато тепліше, ніж "вау".

Звісно, мова живе й розвивається, вона відкривається до світу. Проте важливо пам'ятати: перш ніж запозичувати, варто озирнутися довкола - можливо, потрібне слово вже є поруч, у нашій традиції.

Тож наступного разу, коли захочеться вигукнути "йес!", спробуйте сказати "та є!". Відчуйте різницю. І, може, мимоволі усміхнетеся - бо українські вигуки звучать по-справжньому щиро.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

ПРИМХИ ПОГОДИ

Водопіллю бути?

Весна вже на календарному порозі, однак зима не спішає швидко здавати позиції. Найближчими днями погодні умови на Черкащині визначатиме масштабна циклонічна система з Атлантики.

Уже 26 лютого область перебуватиме під впливом скандинавського антициклону, який принесе короткочасне арктичне вторгнення.

У зоні високого атмосферного тиску посиляться нічне вихолодження - температура знижуватиметься до 6-8°C морозу. Водночас удень лютневе сонце зможе прогріти повітря до 0-2°C тепла. Оподи на цей період припиняться.

За попередніми прогнозами, надалі антициклони змінюватимуть один одного. Щонайменше до 5-7 березня істотних опадів не очікується. Температурний фон залишатиметься зимовим: уночі 3-8°C морозу, вдень - від 3°C морозу до 2°C тепла.

Особливу увагу синоптики звертають на значні снігозапаси. За останніми вимірюваннями, запаси води у снігу на території регіону сягають 270-460 тонн на гектар - це у 1,5-2,5 рази більше, ніж зазвичай у цей період.

Для наочності: це приблизно 3-5 відер води на кожен квадратний метр.

Додатковий чинник ризику - добре промерзлий та зволожений ще з осені ґрунт, який погано вбиратиме талі води. Такого поєднання факторів, що формують весняне водопілля, у регіоні не спостерігали щонайменше останні десять років.

Характер можливої повені та локального затоплення окремих територій залежатиме від подальшого розвитку весняних процесів. Поки що, завдяки невеликим нічним морозам і відсутності різкого потепління вдень, сніготанення відбуватиметься поступово.

Віталій ПОСТРИГАНЬ,
начальник Черкаського обласного центру з гідрометеорології.

**У нас в Золотоноші:
четвер, 26 лютого**

Схід: 06:48

Захід: 17:34

Схід: 11:01

Захід: 03:56

Трив. дня: 10.46

Тиск: 758-763

мм р. ст.

Вологість: 83-90%

Вітер: 3,3-4,8 м/с

Ймовірність опадів: 16%

ПОГОДА У ЗОЛОТОНОШІ

Четвер 26 лютого	П'ятниця 27 лютого	Субота 28 лютого	Неділя 1 березня	Понеділок 2 березня	Вівторок 3 березня	Середа 4 березня
мін. -2° макс. +1°	мін. -1° макс. +2°	мін. -3° макс. +3°	мін. -1° макс. +10°	мін. +1° макс. +7°	мін. -1° макс. +6°	мін. -2° макс. +7°

За останні 130 років: 26 лютого - макс: +16°C (1989 р.), мін.: -23°C (1986 р.)

"Не журись, коли неголя в край чужий тебе закине! Рідний край у тебе в серці, поки спогад ще не гине."

Леся Українка

Златокрай
громадсько-політична газета
м. Золотоноша, Черкаської області.
ЗАСНОВНИК: ТОВ "Газета Златокрай".
Реєстр
ідентифікатор друкованого медіа
в реєстрі суб'єктів у сфері медіа
Р30-04284
Директор: **Інна ГРЕКАЛО.**

Головний редактор - **Алла КАПЛЯ.**
Редакційна колегія: **Алла КАПЛЯ,**
Руслан ГАЛАТА, Вікторія ГОРОБЕЦЬ.
Адреса редакції: **19702, Черкаська область,**
м. Золотоноша, Садовий проїзд, 3.
Телефон: **098-366-03-84.**
E-mail: **zlatokray-zolo@ukr.net**

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Оригінали статей не рецензуються і не повертаються. Думка автора не обов'язково співпадає з думкою редакції. Автор та рекламодавець несуть повну відповідальність за достовірність свого матеріалу, реклами. Редакція залишає за собою право скорочувати листи. Редакційні матеріали є інтелектуальною власністю газети.

Індекс - **61591**
Друк - офсетний.
Обсяг - 4 умовних друкованих аркушів (формат А-3).
Тираж - 1350 прим.
Друк: ФОП Журило С. Д.
Замовлення: №122.

Дякуємо за вашу відданість "Златокраю"! Сподіваємося на подальшу співпрацю!